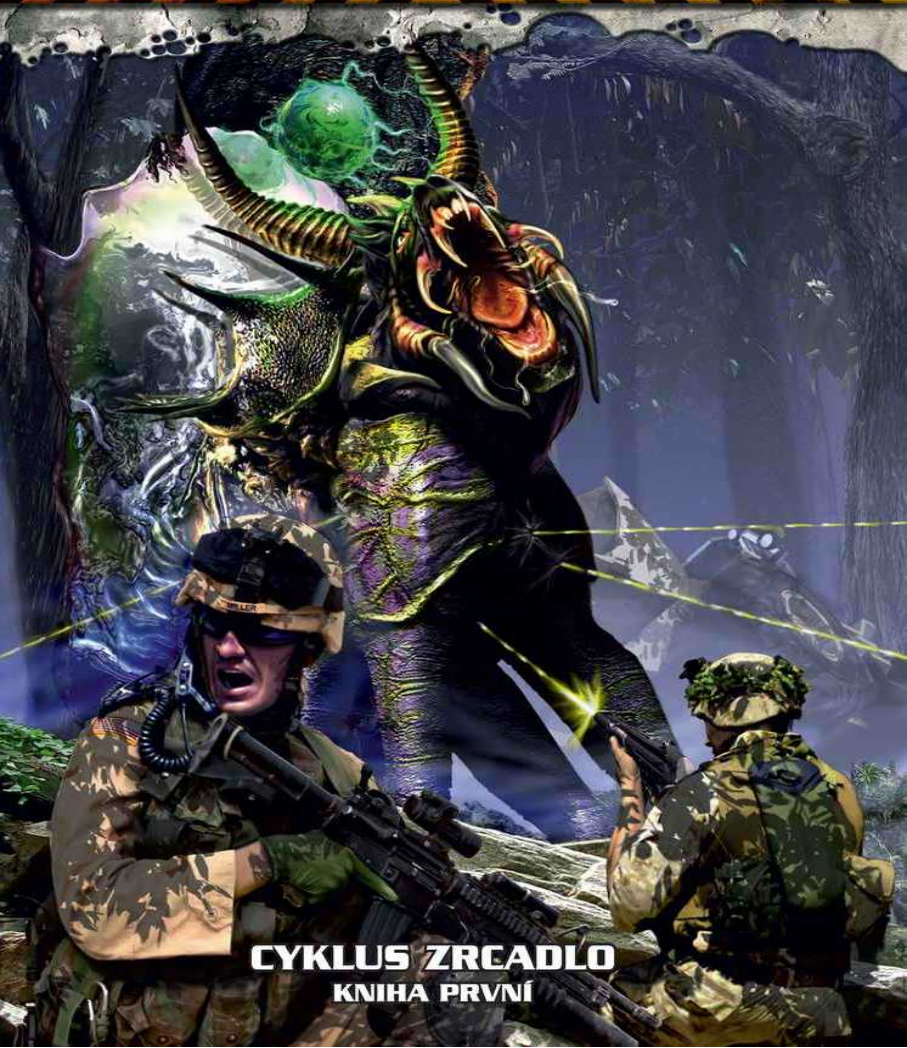

ZA ZRCADLEM

JOHN RINGO

CYKLUS ZRCADLO

KNIHA PRVNÍ

*Knihy nakladatelství [Brokilon](#),
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na stránkách [Palmknih](#).
<http://www.palmknihy.cz/web/>*

John Ringo

INTO THE LOOKING GLASS

Copyright © 2005 by John Ringo

Translation © 2010 by Robert Čapek

Cover © 2010 by Kurt Miller

For Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-34-7 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-112-2 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-111-5 (PDF)

ISBN 978-80-7456-113-9 (ePub)

ISBN 978-80-7456-114-6 (mobi)

John Ringo

Za zrcadlem

Zrcadlo
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

John Ringo v nakladatelství Brokilon

Cyklus Zrcadlo

Za zrcadlem

*Vorpalový meč (s Travisem S. Taylorem)**

*Chvastovzácný sok (s Travisem S. Taylorem)**

*Ostrý dráp (s Travisem S. Taylorem)**

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Věnování:

*Docu Travisovi, úžasnému fyzikovi, bez kterého by
tato kniha nedávala vůbec žádný smysl.*

Autorova poznámka:

Ve fyzice, popisované v této knize, je několik úmyslných chyb (vynucených bezpečnostními důvody) a nepochybuji o tom, že také spousta chyb neúmyslných. Všechny – ať už úmyslné, nebo neúmyslné – padají čistě na mou hlavu.

1.

K explozi, která byla později klasifikována jako ekvivalent šedesáti kilotun TNT a jejíž centrum se nacházelo na území Univerzity centrální Floridy, došlo v 9:28 v sobotu v časném březnu, kdy panovalo v Orlando klidné jarní počasí, obloha byla čistá, vzduch chladný a na Floridu poměrně suchý. Nepředcházelo jí sebemenší varování, a přestože k ní došlo na univerzitní půdě, bylo možné sledovat účinky daleko za jejími hranicemi.

Hráči golfu na pozemcích Fairways Country Clubu měli jen kratičký okamžik na to, aby si všimli jasného záblesku a horka, než je zalila vlna ohně. Dva mladíci, kteří na University Boulevardu prodávali úžasně levná značková sterea, jež údajně nemohli vrátit, protože by je jejich šéf zabil, neměli ani tolik času. Vlna ohně se šířila všemi směry jako bílá koule žhnoucího plazmatu, spalující početné předměstské komunity, které vyrostly kolem univerzity, domy, rodiny, psy a děti. Před plazmatem se vytvořila obrovská rázová vlna, která mu odhazovala všechno z cesty. Tato vlna se rozšířila až k dálnici US 50, kde oslepila účastníky dopoledního provozu a následně je zasypala hořícími troskami. Přelila se přes řidiče na Greenwayi a vyhazovala automobily až půl míle vysoko do vzduchu. Směrem na sever dosáhla skoro k městu Oviedo, vymazala úctyhodnou komunitu Goldenrod, na západě se zastavila až poblíž Semoran Boulevardu a na východě u Lake Pickett. Hřmění výbuchu bylo slyšet až do Tampy, Cocoy a Ocaly a zvedající se hřibovitý mrak, který v čistém vzduchu hrál fialovou a zelenou barvou, viděli

i obyvatelé Miami. Planoucí trosky dopadly na Park Avenue ve Winter Parku, zapálily prastaré duby, které tuto třídu lemovaly, a roztráštěly halu kostela svatého Pavla.

Vojáci v automobilovém parku roty C druhého praporu triiapadesáté brigády floridské Národní gardy, kteří právě prováděli údržbu svých humvee a hemetů po návratu domů, zahlédli záblesk a vyděsili se. Ti, kteří si vzpomněli na výcvik, se vrhli na podlahu a zakryli si hlavy pažemi. Jiní zase vběhli do zastaralého muničního skladu a hledali úkryt v ocelových skříních, do nichž ukládali své vybavení, když vykonávali civilní práce, nebo – což bylo v posledních letech častější – odlétali na Balkán, do Afghánistánu či Iráku.

Specialista Bob Crichton sestavoval seznamy ztraceného materiálu v kanceláři, když zaregistroval hřmění. Jednotka se teprve před týdnem vrátila z roční mise v Iráku a podle všeho každý její příslušník přišel v boji o ochranné masky. Početní stav pomůcek pro osobní ochranu příslušníků klesl na třicetiprocentní stav inventáře. Byla to hloupost. Všichni dobře věděli, že dříve či později na ně hadráci vytáhnou útok s přispěním zbraní hromadného ničení – at' už chemických, biologických nebo radioaktivních. To poslední bylo čím dál pravděpodobnější, když teď Pákistánci dodávali Saúdům – zrovna Saúdům, koho tohle mohlo napadnout? – jaderné zbraně. Ale nikdo zároveň neměl rád ochranné pomůcky a masky a všichni je ztráceli jako na běžícím pásu. Útok na konvoj, vedený ze zálohy? Sakra, hadráci mi museli ukrást masku. Přestřelka? Kam se jen poděla moje neprůstřelná vesta?

Zvedl oči ke stěně, kde visel jeho diplom z pokročilého výcvikového kursu chemického vojska armády Spojených států, právě ve chvíli, kdy se roztráštělo sklo jeho rámu a diplom spadl na podlahu. Dvakrát zamrkal a skočil pod kovový stůl, kde si přitiskl dlaně na uši a otevřel ústa, aby vyrovnal tlak těsně před tím, než k budově dorazila rázová vlna. I přes rachot výbuchu, který jako by zalil celý svět, dokázal zaslechnout, jak se velká okna zbrojnice tříští na podlaze přehlídkového sálu. Přes tyto zvuky se ozýval řev trhaného kovu – patrně se hroutily nosníky vysokého stropu sálu – a pak nastalo relativní ticho, které narušoval jen vzdálený křik.

Okamžik čekal a naslouchal sténání staré budovy, ale nakonec usoudil, že bezpečnější už to stejně nebude, takže vylezl zpod stolu a zamířil ke kanceláři velitele roty.

První seržant a operační seržant právě vylézali zpod svých stolů, když Crichton vrazil bez klepání do dveří, což byl za běžných okolností téměř hrdelní zločin. Crichton ale usoudil, že nastala správná chvíle na to, aby nevěnoval směrnicím pozornost.

„Nikdo nesmí alespoň třicet minut vyjít ven,“ řekl. „Nejméně,“ dodal a přešlápl ve dveřích z jedné nohy na druhou. „A budu potřebovat své průzkumné týmy – Ramage, Guptilla, Garcii a Lamberta. A jakmile se situace uklidní, budu potřebovat rotu na to, aby začala plnit pískem pytle pro humvee...“

„Zpomalte,“ řekl první seržant, ztěžka se posadil do své židle a pak vstal, aby z desky stolu smetl kousky omítky ze stropu. První seržant byl vysoký a vychrtlý. Ještě loni pracoval jako hlavní vyšetřovatel úřadu šerifa Lake County. Když byli nasazeni v Afghánistánu, dal v rozporu s armádními zákony šerifovi souhlas se jmenováním svého náhradníka. Takže když se zase vrátili zpátky, smířil se s nižším platem a nastoupil jako seržant z povolání. Stačilo, aby se dostal na místo zločinu, a byl jako ryba ve vodě. Vedl si docela dobře i při organizaci roty během minometného útoku nebo při přepadení konvoje ze zálohy. A byl to jeden z nejlepších učitelů na světě, když začal cvičit vojáky ve vyhledávání skrytých výbušnin, zbraní a dalších zakázaných materiálů – bral to všechno jako razii na dům překupníka drog. Jenže jaderné útoky pro něj byly naprostou novinkou a chvilku mu trvalo, než se dokázal situaci přizpůsobit.

„Já ale *nemůžu* zpomalit,“ odpověděl Crichton. „Musím připravit radiologickou stanici, než bude moci kdokoli vyjít ven – dokonce i po třiceti minutách.“

„Co má těch třicet minut znamenat?“ zeptal se štábní seržant Wolf. Operační poddůstojník byl střední výšky a daleko přesahoval hranici poměru hmotnosti k výšce, kterou armáda považovala za přijatelnou. A nebyly to svaly jako v případě řidiče velícího důstojníka, který spíš připomínal chodící tank, bylo to sádlo. Ale myslelo mu to dobře. Sice ne moc rychle, protože potřeboval k přizpůsobení se situaci víc času než první seržant, ale dobře určitě.

Když nebojoval vzapadlé díře třetího světa, pracoval jako vedoucí obchodu s kancelářskými potřebami.

„Radioaktivní spad nebo dopadající trosky,“ odpověděl Crichton. „Nevíme, jestli to nebyl jaderný výbuch. Nejspíš ano, ale také to mohl být dopad asteroidu. V takovém případě vyletí kusy země a hořícího kamene do stratosféry a chvíli jim trvá, než zase spadnou zpátky.“

„Nejméně?“ ozvalo se Crichtonovi za zády, ale to už se specialista na protichemickou obranu otočil a všiml si, že se k němu blíží seržant minometné jednotky. Na tomto muži, který sloužil ve štábu a v civilním životě pracoval jako vedoucí dodávek UPS, bylo jasně vidět, co dokáže se svaly udělat několik let zvedání a přenášení často velice těžkých krabic. Teď, když deset měsíců v roce seděl za stolem a vyřizoval papíry, se už začaly svaly měnit v tuk, ale ještě pořád to byl kus chlapa, kterého byste nechtěli potkat v temné uličce.

„Sežeňte Crichtonovi jeho průzkumné týmy,“ rozkázal štábní seržant a sklopil oči k papírům na svém stole, které ztratily jakoukoli důležitost. „Pošlete seržanta Burella, ať obejde posádku a dohlédne na to, aby nikdo nevycházel, než dostaneme potvrzení, že je to bezpečné. Pak sem přijďte se zbytkem rotních seržantů. Wolfe, běžte na prapor a zkuste zjistit, co se děje.“

„Kde je velící důstojník?“ zeptal se Crichton a pohledem zabloudil k zavřeným dveřím na druhém konci místnosti.

„Na snídani s veliteli čet a velitelem praporu,“ odpověděl první seržant suše. „Nějak to zvládneme, než se všichni vrátí. Běžte.“

~ ~ ~

FLASH je zkratka znamenající ve vojenském slovníku komunikaci nejvyšší priority, a předčí dokonce i stupeň Okamžitá operační pohotovost. Satelity na oběžné dráze zaznamenaly explozi a počítače v pozemním středisku ji automaticky klasifikovaly jako jaderný výbuch.

„No nazdar!“ zamumlal seržant letectva Spojených států, který měl před sebou konzoli s varováním pro případ jaderného útoku, a sevřel se mu žaludek. Za dávných časů by musel zvednout sluchátko telefonu. Teď jen stiskl tři klávesy na konzoli a potvrdil tři

samostatné příkazy, posílající zprávy s FLASH prioritou do Národního vojenského velitelství v podzemí Pentagonu. Teprve pak, zatímco se v obvykle tiché místnosti v Sunnyvale v Kalifornii rozječely sirény, zvedl sluchátko z vidlice.

~ ~ ~

Díky zázrakům moderní vojenské komunikace a počítačům dostal prezident Spojených států zprávu o možném jaderném útoku na centrální Floridu o celých třicet vteřin dřív, než se událost dostala do vysílání kabelové televize Fox.

„Zatím vím jediné to, že nemůžeme říct, kdo to byl,“ prohlásil prezident tiše. Trávil víkend na Camp Davidu, ale většinu poradců už měl na telefonu. „Ale budu třikrát hádat a mohu se trefit jen dvakrát.“

„Nebudeme dělat ukvapené závěry, pane prezidente,“ ozvala se poradkyně pro národní bezpečnost. Byla to odbornice na jadernou bezpečnost a od jedenáctého září 2001 průběžně procházela bleskovým školením v oblasti terorismu. A tohle rozhodně neodpovídalo profilu teroristického útoku. „Za prvé si nikdo nemyslí, že mají přístup k jaderným zbraním podobného druhu. Špinavé bomby, to možná. Jenže tohle vypadá jako jaderná zbraň. Přesto ale ani epicentrum výbuchu nedává z úhlu pohledu teroristy žádný smysl. Nachází se přímo v areálu Univerzity centrální Floridy. Proč mrhat jadernou zbraní na univerzitu, když ji mohli použít v New Yorku, Washingtonu, Los Angeles nebo Atlantě?“

„Musím v tomto bodě souhlasit s národní bezpečností, pane prezidente,“ připojil se ministr obrany. „Tohle nevypadá jako útok. Jaká je pravděpodobnost, že mohlo jít o nehodu?“

„Zase tak dobře Univerzitu centrální Floridy neznám,“ přiznala poradkyně. Kdysi bývala děkankou velké univerzity, ale posledních pár let strávila v křesle poradkyně pro národní bezpečnost během války. Tvrdila, že její vysněná práce poté, co opustí vládní služby, by bylo místo komisařky národní fotbalové ligy. „Ale nemyslím, že by měli něco společného s jaderným programem. Předpokládám, že to bych si určitě zapamatovala. A když přijde na zbraň, tak se nehody prostě jen tak nestávají. Ty samy od sebe nevybuchují.“

„Takže musíme vyčkávat?“ zeptal se prezident.

„Ano, pane,“ odpověděl ministr obrany.

„Musíme co nejdříve vydat prohlášení,“ řekl náčelník štábu.

„Obzvlášť jestli naprosto jistě víme, že nešlo o teroristický útok.“

„Něco sepište,“ pobídl je prezident. „Já si jdu na chvílku zdřímnout. Počítám, že tohle bude trvat ještě hezky dlouho.“

~ ~ ~

„Tak dobře, Crichtone, co máme?“

Velitelství druhého praporu bylo nouzově a prozatímně přemístěno do zbrojnice roty C. V tomto okamžiku praporu, který měl mít štábního seržanta a dva specialisty tvořící jaderný, biologický a chemický tým, chyběli všichni tři. Crichton byl poslední rok pro celý prapor jediný specialista s patřičným výcvikem v daném oboru. Trochu zahořkle si uvědomil, že přestože odváděl práci štábního seržanta, seržanta a šesti dalších řadových vojáků, na jeho povýšení se to nijak neodrazilo.

„Žádný z mých přístrojů nezachytil ani nejmenší zvýšení hodnot radiačního pozadí, pane,“ začal specialista zeširoka. Schůze praporečnického štábu a velitelů roty se odehrávala v praporečnické zasedací místnosti – malém prostoru s velkým stolem a stěnami obloženými insigniemi, oceněními a trofejemi, jež jednotka získala. Otázku dostal hned, jakmile prošel dveřmi do místnosti. Crichtonovi řekli teprve před dvěma minutami, že se má sebrat a běžet na prapor, aby podal hlášení hlavnímu rotmistrovi. Právě ve chvíli, kdy připravoval průzkumné týmy.

Radiologické průzkumné skupiny tvořili muži vybraní ze standardních jednotek, kteří v případě útoku měli opustit úkryt a zjistit, jaká je po jaderném útoku úroveň zamoření. Šlo o jeden z mnoha scénářů, jež měla armáda ve svých učebnicích, ale které využívala jen málokdy. Vojáci a jeden seržant z roty byli vybraní před několika měsíci a měli projít patřičným výcvikem. Ale vždycky se našly důležitější věci k práci nebo výcviku, obzvlášť během bojového nasazení. Takže je všechny musel osobně poučit, co je potřeba udělat, zatímco zároveň zkoumal údaje na svých přístrojích. Z nich měl sestavit operační hlášení, které budou nejspíš číst

generálové na výboru náčelníků štábů, a nevěděl, jak se má v údajích vyznat, protože hodnoty nedávaly logický smysl.

Všechny důstojníky v místnosti znal, a upřímně řečeno, moc rád je neměl. Praporeční operační důstojník s hodností majora se držel zuby nehty v aktivní službě hlavně proto, že v civilním životě pracoval jako učitel na základní škole a fotbalový trenér. Coby major si vydělával třikrát víc než jako civilista. Uměl sice zvládnout chod celého praporu, ale jediný důvod, proč se dokázal na svém současném místě udržet, byl jeho seržant, který v civilu pracoval jako vedoucí provozu ve firmě distribuující nástroje a odlévací formy. Praporeční výkonný důstojník byl maloměstský policajt. Byl to docela příjemný chlapík, a i přes všechny ty koblihy se držel docela ve formě, ale všeobecně vzato to rozhodně nebyl žádný génius. Bylo záhadou, jak to dokázal dotáhnout až k hodnosti majora. Velitel praporu byl dobrý manažer a poměrně solidní vůdce, ale kdybyste ho požádali, aby začal přemýšlet mimo stanovené postupy, potřeboval by k tomu mít nakreslenou podrobnou mapu. A tohle byla situace, která podle Crichtona do žádné mapy být zakreslena nemohla.

„Problém je v tom,“ řekl, „že tohle vůbec nevypadá jako výbuch jaderné bomby, pane plukovníku.“

„Z místa, odkud jsem to sledoval já, to vypadalo jako zatraceně pořádná atomovka,“ namítl velitel praporu a zamračil se. „Velký záblesk, hříbovitý mrak, zatraceně silná rána. Jaderný výbuch.“

Crichton zavrtěl hlavou. „Ale žádná radiace a žádný EMP, pane,“ namítl.

„Žádný EMP?“ zeptal se velitel praporu. „To víte úplně jistě?“

„Co...“ řekl velitel roty C a pak potřásl hlavou. „Já vím, že bych *měl* vědět, o čem je řeč, zatraceně, ale nemám ponětí. Co, u všech svatých, je to... ta věc, kterou jste právě říkal?“

„EMP, pane,“ odpověděl Crichton. „Elektromagnetický puls. Jaderný výbuch v podstatě funguje jako jeden obrovský magnetický generátor – se vším všudy.“ Sáhł do kapsy a vytáhl svůj mobilní telefon. „Zavolal jsem matce, abych jí řekl, že jsem v pořádku a aby si nedělala starosti,“ řekl. „Vůbec jsem o tom nepřemýšlel...“

„To je v pořádku,“ přikývl velitel praporu. „Všichni jsme udělali totéž.“

„Jistě, pane,“ odpověděl Crichton. „Jenže chci říct, že mě to ani *nenapadlo*, dokud jsem zase nezavěsil. Potíží je totiž v tom, pane, že jaderná bomba takovéhle velikosti by spálila každý elektronický přístroj odsud až do východního Orlanda. A tím myslím *každý*, který by nebyl odstíněný – mobily, počítače, auta. Ale to se nestalo a všechno funguje. Tudíž to nebyla jaderná bomba.“

„Poslyšte, Crichtone – před chvilkou jsem byl v přímém osobním spojení s náčelníkem štábu,“ řekl velitel praporu s povzdechem. „Tím myslím *armádního* náčelníka štábu, jasné? Na cestě sem je tým pro jadernou bezpečnost, ale on chce vědět, jaká je situace. Takže co mu mám říct?“

Crichtonovi se sevřel žaludek. Náčelník štábu bude opakovat jeho slova všem výše postaveným lidem a nejspíš i samotnému prezidentovi. Jestli se ukáže, že se spletl...

„Přímo v tomto okamžiku není tato... událost shodná s jaderným útokem, pane,“ odpověděl pevným hlasem. „Není žádný důkaz přítomnosti radioaktivního záření ani EMP. Ani...“ Na okamžik se odmlčel a pak nahrbil ramena. „Ani se nezdá, že by šlo o dopad asteroidu.“

„O co?“ zeptal se užasle operační důstojník.

„Podívejte se,“ řekl Crichton a snažil se myslet co nejrychleji. „Pane, viděl jste někdy film, který se jmenuje *Armageddon*? Nebo *Asteroid*?“

„To je nějaká vědeckofantastická slátanina, ne?“ odfrkl major. „Na takovéhle věci se nedívám.“

„Dopad asteroidu pravděpodobně způsobil vyhynutí dinosaurů, pane,“ vysvětloval Crichton a snažil se, aby to neznělo, jako když se baví s desetiletým dítětem. „A tohle žádná vědecká fantastika není, ale může se to stát kdykoli znovu.“

„Ale dostali bychom nějaké varování, ne?“ zeptal se výkonný důstojník. „Je tu přece skupina lidí, která tyhle věci sleduje. Před pár lety si mysleli, že na nás jeden takový asteroid míří...“

„Ne, pane, nedostali bychom žádné varování,“ přerušil ho Crichton a zavrtěl rozhodně hlavou. „Ne, pokud bychom neměli úžasné štěstí. Spacewatch dokáže sledovat zhruba deset procent oblohy. A asteroid přitom může přilétnout odkudkoli. Ale přesto tu

není jediný důkaz toho, že by šlo o dopad asteroidu. Asteroid – zvláště asteroid takovéhle velikosti, podle toho, jak vypadala velikost výbuchu – by při dopadu vymrštil do vzduchu spoustu velkých trosek. Meteory s kamenným jádrem dokáží vyvolat vzdušný výbuch a k něčemu takovému patrně došlo u Tunguzky...“

„Tohle všechno se učí ve škole pro obranu proti jaderným, biologickým a chemickým útokům?“ přerušil ho operační důstojník.

„Ne, pane,“ odpověděl Crichton, „ale během posledních deseti let k rozpoznáním dopadům docházelo; to je reálná informace. Mohu mluvit dál?“

„Jen pokračujte, Crichtone,“ pobídl ho velitel praporu. „Ale tvrdíte pořád, že nešlo o dopad meteoru, je to tak?“

„Přesně tak, pane,“ potvrdil specialista. „Zatímco jsem si dával dohromady věci, stihl jsem ještě zahlédnout něco málo ze zpráv. Nad místem výbuchu se vznáší velký oblak prachu a zpravodajské vrtulníky se drží kvůli bezpečnosti stranou. Jenže podle toho, co je na záběrech vidět, je poškození samotné téměř čistě kruhového tvaru. Což je na meteor dost neobvyklé, pane.“

„Proč?“ zeptal se výkonný důstojník.

Specialista si povzdechl. „Je to otázka úhlu dopadu, pane,“ odpověděl pak.

„Posaďte se, Crichtone,“ pobídl ho velitel praporu. „Vysvětlete nám to. Pro mě je to také novinka.“

„Děkuji, pane,“ řekl Crichton, sedl si na židli a podržel ruce tak, jako by svíral balón. „Představte si, že tohle je Země, ano? K tomu, aby byl následek nárazu takhle kruhový, by bylo třeba, aby náraz přišel kolmo.“ Ukázal jednou rukou na místo, kde se nacházela pomyslná koule, a pak naznačil směr ze strany. „Meteory mohou ale přilétnout z jakéhokoli směru a je tedy daleko pravděpodobnější, že i tenhle by sem dorazil pod nějakým úhlem. A kdyby narazil,“ tleskl rukama a rozpráhl je doširoka, „tak by to vypadalo, jako když hodíte kámen do kaluže bahna. Většina bahna se rozstříkne směrem od kamene. Něco málo vystříkne přímo nahoru. A trocha se ho vrátí zase zpátky dolů přímo do místa nárazu. Vědci si myslí, že právě takový náraz vyhladil dinosaury, když meteor zasáhl Yucatán. Jednotlivé stříkance zasáhly Evropu a dosáhly až na sever do tundry.“

Vlna plazmatu se přelila přes většinu Severní Ameriky. Rekněme, že tenhle meteor by přilétl od západu. Úplně ze všeho nejdřív bychom viděli nebo alespoň by nám někdo hlásil vzdušnou stopu, poté co by vlétl do atmosféry – vypadalo by to přinejmenším jako jasná padající hvězda na denní obloze. Pak bychom měli pozorovat kusy hořícího kamene, dopadající odsud až do Cocoy.“

„Což se ovšem nestalo,“ přikývl velitel praporu. „Úřad šerifa Orange County chce do oblasti vyslat vrtulník, aby mohli odhadnout rozsah škod a zjistit, co se tam děje. Samozřejmě mají vlastního člověka na biologické a chemické ohrožení, ale chtějí tam mít někoho z armády, kdo ví něco o jaderných zbraních. Vy jste jediný člověk, který by mohl odpovídat požadavku. Přihlásíte se k tomu úkolu dobrovolně?“

„Ano, pane,“ vyhrkl okamžitě Crichton a v očích mu zajaskřilo.

„Může to být nebezpečné,“ podotkl velitel.

„Nebezpečné bylo i řízení auta po dálnici číslo jedna, pane,“ odpověděl specialista. „Ale dal bych ruku za to, abych se dostal do prvního průzkumného týmu. Pro nás je to totéž jako pro pěchotu vrazit jako první do dveří. A tohle jsou pro každého specialistu na jaderné, biologické a chemické zbraně dveře do ráje.“

„Dobře,“ přikývl velitel praporu a usmál se. „Zavolám jim a pak se spojím s náčelníkem štábu.“

~ ~ ~

„Nu, tak to byl náčelník armádního štábu,“ prohlásil ministr obrany Z Washingtonu na Camp David to trvalo vrtulníkem UH-60 Blackhawk čtyřicet minut. Celkem byly vyslány tři, aby dopravily z hlavního města poradkyni pro národní bezpečnost, ministra vnitřní bezpečnosti, ministra obrany a náčelníka štábu. Viceprezident se nacházel na palubě Air Force Two, který kroužil nad Středozápadem, ale byl v telefonickém kontaktu. „Mluvil s velitelem místní jednotky Národní gardy. Jeho průzkumné týmy zatím nepotvrdily ani stopu po radiacním zamoření a nedošlo k EMP. Také říkal, že podle všeho nešlo ani o dopad meteoru. Nevím jistě, jak velkou jistotu tomu můžeme přikládat – podle všeho se v této věci spoléhá na názor vojína a posuzování dopadů meteorů nebylo součástí jeho výcviku.“

„V tom se vojín shoduje s FEMA,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „A totéž tvrdí Space Command. Pozorované stopy prozatím nejsou ani v nejmenším shodné s nárazem meteoru a osobně mám podezření vždycky, když nějaký meteor dopadne na výzkumnou laboratoř.“

„Tak co to tedy bylo?“ zeptal se prezident. Na dvacet minut si zdříml a teď přecházel po místnosti a občas se podíval na televizi. „Jaké jsou odhady obětí na životech?“

„Zatím ještě čekáme,“ prohlásil ministr vnitřní bezpečnosti. Technicky měl výsledky vyšetřování FEMA podávat on, protože federální agentura pro zvládání krizí spadala pod ministerstvo vnitřní bezpečnosti. Ale měl poradkyni pro národní bezpečnost rád a vážil si jí natolik, že z toho nehodlal dělat událost. Kromě toho byl povahou flegmatik – člověk, který v krizi nikdy nespěchal, ale zůstal klidný a dělal okamžitá, racionální rozhodnutí. Mnoho lidí si myslelo, že ho prezident dosadil do úřadu jako výraz vděku za to, že byl guvernérem významného rozhodujícího státu při prezidentských volbách, ale své místo získal právě díky rozhodné povaze. „FEMA nám nechce dát ani všeobecný počet, ale dokázal jsem z nich vypáčit neoptimističtější odhad, který zněl: padesát tisíc.“

„Můj bože,“ zašeptal prezident.

„Ano, pane,“ připustil ministr, „je to velmi špatné. Ale máme oblast pod kontrolou, škody se nešíří a místní pohotovostní oddíly reagují nejlépe, jak dokáží.“

Zazvonil telefon a sluchátko zvedla poradkyně pro národní bezpečnost. Podala je prezidentovi. „Váš bratr, pane,“ řekla. „Hej, Jebe,“ řekl do sluchátka prezident klidně. „Černý den.“

„Ano,“ pokračoval po chvíli.

„Dobře, hned,“ dodal. „Hodně štěstí a Bůh ti žehnej.“

Podal sluchátko zpátky poradkyni a kývl na ministra vnitřní bezpečnosti.

„Tohle byla oficiální žádost guvernéra o vyhlášení stavu nouze. Myslím, že tím se to řeší.“

„Řeknu to svým lidem,“ přikývl ministr, vstal a vyšel z místnosti.

Zpravodajské vrtulníky, jež se na televizní obrazovce pohybovaly v okolí prachového mračna, zaměřily kamery na zelenobíle označený

stroj úřadu šerifa Orange County, který přilétl k místu zkázy. Bylo teď už na první pohled vidět, že celé okolí místa výbuchu bylo zbváno zeleně i domů, ačkoli tu a tam zůstaly patrné základy budov. Vrtulník se přiblížil pomalu a vznášel se nízko nad zemí, takže vítr od vrtule přidával další prach k oblaku, jenž se pomalu posouval k západu.

„Máme tady první průzkum,“ řekl ministr obrany tiše. Národní vojenské centrum velení už přišlo s vlastními odhady počtu obětí. Centrum velení pracovalo s programy a protokoly, které v tomto ohledu vycházely z teorií založených dávno za dob studené války. Jejich odhad, podpořený špičkovými modely, které serverová farma zpracovávala celých patnáct minut, tvrdil, že odhad federální agentury pro zvládání krizí je příliš nízký.

Zhruba o celý řád.

~ ~ ~

„Už jsme zvedli trochu prachu,“ zavolal Crichton, pootevřel dveře vrtulníku a vysunul ven čidlo Geigerova počítače. „Zůstaňte na místě.“

„Je to určitě bezpečné?“ zeptal se ho muž z tísňového centra – jeho hlas byl tlumený chemickým ochranným oblekem a přes řev rotorů skoro nebyl slyšet.

„Ne,“ odpověděl Crichton. „Ale přece nechcete umřít v posteli, ne?“

Muž z tísňového centra – Crichton ani nezaslechl jeho jméno – byl zvyklý vyrážet k nebezpečným haváriím na floridské dálnici číslo 4. Věděl všechno o tom, jak vyřešit problém převržené cisterny s kyselinou fluorovodíkovou. Dokonce by dokázal uklidit a vyčistit silnici od rozsypaného nákladu radioaktivního materiálu. Ale zkoumání následků jaderného výbuchu rozhodně nezapadalo do jeho běžného pracovního rozvrhu.

Nezapadalo ostatně ani do Crichtonova běžného pracovního rozvrhu. Jenže ten měl přinejmenším manuály, kterými se mohl řídit. A velice rychle si je přečetl, zatímco se připravoval na misi. Kapitoly ohledně pozemního průzkumu už znal nazpaměť dávno, ale o leteckém průzkumu se dočetl pouze v knihách, jež předpokládaly,

že příslušná letadla a vrtulníky jsou vybaveny vnějšími systémy. Protože vrtulník úřadu šerifa vnějšími systémy vybaven nebyl, prolistoval manuál až dozadu, kde našel sekci, týkající se „nouzového polního leteckého průzkumu“. Ta byla daleko stručnější než standardní metody. V podstatě se patřičné postupy daly shrnout do dvou vět: přiblížte se ke zničené zóně, držte se proti větru, zvedněte trochu prachu a měřte. Jestli to bude zářit, co nejrychleji odtamtud vypadněte.

Výsledky měření jeho Geigeru ukazovaly normální hladinu radiace.

„Nebyl to jaderný výbuch,“ řekl.

„Co?“ houkl na něho pilot. Sice byli všichni vybaveni sluchátky s mikrofonem, ale ta přes chemický oblek moc dobře neseděla.

„Je to čisté!“ zavolal na pilota. „Leťte blíž!“

„Jak blízko?“

„Tak blízko, jak to jen půjde,“ řekl Crichton. „Nebo ten vrtulník posaďte na zem a já tam dojdu pěšky.“

Vrtulník se pomalu posouval kupředu a Crichton nechal čidlo Geigeru vystrčené ven nad lyžinou. Na displeji stále nebylo vidět nic neobvyklého.

„Posaďte to na zem!“ zavolal Crichton. „Pořád máme čisto! Potřebuji udělat měření na zemi!“

„Určitě?“ zeptal se pochybovačně pilot.

„Žádná radiace tu *není!*“

„Já vidím totéž,“ řekl muž z tísňového centra a podíval se na armádního specialistu. „Tohle ale nedává smysl.“

„To mi povídej,“ potrásl Crichton hlavou.

„Počkejte!“ zavolal na ně druhý pilot. Zatímco pilot hledal přiměřeně rovné místo k přistání, vyhlížel předním sklem ven.

„Vidím něco u základny toho oblaku prachu.“

V oněch místech visel hustý závoj prachu a nedopadalo tam ani světlo slunce, které se stále ještě nevyšplhalo do nadhlavníku. Ale poblíž povrchu se nacházela oblast, jež byla ještě temnější. Byl tam samozřejmě také kráter, který vypadal jako pozůstatek po obrovské bombě. Temnota se ale nenacházela na samotném dně kráteru. Pak krátký závan větru odsunul oponu prachu na stranu a objevil se zdroj

temnoty. Byla tokoule inkoustově černé tmy – daleko temnější než prostor mezi hvězdami, viditelný za bezoblačné noci. Zdálo se, jako by pohlcovala okolní světlo. A vznášela se nad dnem kráteru – zhruba v místech, kde se před výbuchem nacházela úroveň země.

„Vypadá to jako černá díra!“ vykřikl druhý pilot vrtulníku. „Letíme pryč!“

„Ne!“ zavolal Crichton. „Podívejte se na ten prach! Kdyby to byla černá díra, tak by ho do sebe nasávala!“ Popravdě řečeno měl pocit, že takhle veliká černá díra by do sebe nasála prach, vrtulník a většinu Floridy, pokud ne rovnou celý svět, daleko rychleji, než by to kdokoli dokázal sledovat. Na první pohled do sebe žádný prach nenasávala, ale po chvilce pozorování si uvědomil, že prach, který do ní zavál vítr, se nevynořuje ven.

„Zavolám zpravodajské vrtulníky a jeden z nich sem vezmu, aby snímal obraz,“ zavolal pilot přes rameno. „Víte naprosto *jistě*, že tu není žádná radioaktivita?“

Crichton se podíval na přístroj, který držel zapomenutý v ruce, a zavrtěl hlavou. „Pořád nic,“ odpověděl.

„Dobře,“ řekl pilot, přepnul frekvence a zamumlal něco do mikrofonu. Crichton se podíval ven z postranního okénka a všiml si, že jeden – pouze jediný – vrtulník se začal přibližovat k nim. Bylo jasné, že potřeba natočit senzaci daleko překonávala varování selského rozumu. Obrátil se zpátky, aby sledoval kouli, která podle všeho nedělala vůbec nic, a překvapeně vykřikl, když z ní spodem něco vypadlo do prohlubně kráteru.

Byl to nějaký obrovský hmyz.

Ne.

Bylo to... Mělo to na sobě černé a červené skvrny – ne jako slunéčko sedmítečné, ale podobného odstínu. A bylo to... jeho vnímání perspektivy se podivně proměňovalo. Nemohlo to být zdaleka tak velké, jak to vypadalo – ale jestli tomu tak nebylo, tak byl pilot na předním sedadle vrtulníku sotva velký jako dítě a jeho hlava měla velikost baseballového míčku. Crichton potřásl hlavou, zatímco se věc pomocí příliš mnoha nohou otočila a vstala. Její tělo mělo tvar zhruba podobný švábovi, ale mělo rudé a černé zbarvení a příliš mnoho nohou. Tvor vypadal podivně. Všechno *na něm*

vypadalo podivně. Jen samotný pohled ho dokázal vyděsit víc, než se to kdy povedlo největšímu pavoukovi, kterého v životě viděl – a že tady na Floridě dorůstali do rekordních velikostí.

Nepocházelo to z tohoto světa. Nepocházelo to z tohoto času. Nebo z jakéhokoli jiného času v minulosti. A jak doufal, ani ze žádného jiného času v budoucnosti. Bylo to odjinud.

Byl to mimozemšťan.

„Ale do hajzlu,“ zašeptal.

2.

„Předpokládáme, že většina univerzitního sboru fakulty byla v době, kdy došlo k události, mimo univerzitní areál.“ Muž, který podával hlášení, spadal pod federální úřad po vyšetřování – FBI patřila mezi tucet agentur, jež se snažily zjistit, co se vlastně během „události“ stalo a co k ní vedlo. Celá záležitost zatím ještě nezískala žádnou nálepkou se jménem. Nebyl to „nový Pearl Harbor“ ani „nové jedenácté září“ ani „nový Challenger“ – prozatím to byla prostě a jednoduše „událost“. Koneckonců k tomu došlo teprve dnes ráno.

Během zítřka, nebo možná pozítří, popozítří, tomu nějaký novinář vymyslí přezdívku, jež se uchytlí. Ale prozatím o celé věci lidé, kteří seděli přilepení k televizním obrazovkám a zahlcovali telefonní linky, mluvili stejně jako mluvčí Bílého domu – jako o „události“.

„Pravděpodobně proto, že jich většina bydlela poblíž univerzitního areálu,“ dodal muž z FBI. „Rektor ale bydlí ve Winter Parku, což je mimo oblast zkázy, a jeden z našich agentů ho kontaktoval. Centrum události, kde se...“

„Koule,“ napověděla poradkyně pro národní bezpečnost. „Nebo možná díra.“

„Kde se nyní koule... vznáší...“ pokračoval muž z FBI nejistě, „odpovídá místu, kde se nacházela laboratoř částicové fyziky.“

„Průmyslová nehoda,“ řekl prezident pobaveně a zasmál se. V tomto okamžiku už měl k dispozici odhady ministerstva obrany a upravené odhady FEMA a patřičná čísla v průběhu dne neustále

stoupala, ale přesto si nedokázal pomoci. „Matka všech průmyslových nehod. Kdo?“

„Rektor sice nechtěl na nikoho ukazovat přímo,“ řekl muž z FBI, „ale máme za to, že šlo o důsledek nezdařeného experimentu, který vedl tento muž.“ Na displeji se objevila vzdáleně asijsky vyhlížející tvář. „Profesor Ray Chen, bakalářský titul a doktorát z fyziky z University of California. I přes to, jak vypadá, je to Američan třetí generace. Bývalý profesor na MIT. Profesor pokročilé teoretické fyziky na Univerzitě centrální Floridy. Podle všeho se sem přestěhoval i přes nižší plat a relativní prestiž univerzity kvůli bostonskému počasí.“

„Proč se nepřestěhoval do Kalifornie?“ zeptal se prezident a pak mávl rukou. „Na tom nezáleží, to není relevantní.“

„Jen částečně, pane prezidente,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost. „Díkybohu za to, že se to stalo tady, a ne na MIT nebo JPL. Kdyby se jednalo o některé z těchto center, měli bychom situaci s miliony mrtvých. Něco málo o doktoru Chenovi vím, ale není toho moc.“

„Bobe?“ obrátil se prezident na poradce pro vědu. Ten sice nepatřil mezi členy nejvyššího poradního sboru, ale k tomuto zasedání byl z očividných důvodů přizván. Jeho odbornost však spočívala v molekulární biologii a imunologii; na své místo byl vybrán díky teoretickým zkušenostem v oblasti biologického boje, protože všichni očekávali podobně vedený útok ze strany teroristů. Věděl, že je naprosto mimo svůj obor.

„Poradkyně pro národní bezpečnost má pravděpodobně v této oblasti lepší informace než já,“ odpověděl. „Potřebujeme fyzika – a ztraceně dobrého, který dokáže myslet za pochodu. A potřebujeme ho brzy.“

„Pane prezidente?“ ozval se ministr obrany. „Když se ukázalo, že epicentrem výbuchu byla budova částicové fyziky, řekl jsem svým lidem, aby mi nějakého fyzika našli. Má zkušenosti s pokročilou fyzikou a strojařinou, a navíc je prověřený na stupeň Top Secret kvůli práci, kterou dělá pro ministerstvo. Pracuje jako konzultant pro jednoho ze smluvních dodavatelů.“

„Jak rychle?“ zeptal se prezident s úsměvem. „Chci říct – jak rychle sem může přijít?“

„Už je v budově, pane,“ řekl ministr obrany tiše. „Nerad bych narušoval něčí kompetence, ale...“

„Přiveďte ho,“ odpověděl prezident.

„Akademický suchar,“ zamumlal ministr vnitřní bezpečnosti a usmál se. „Nic ve zlém,“ dodal k poradci pro vědu.

„To je v pořádku,“ odpověděl vědec, který nepublikoval během posledních sedmi let jediný článek. „Kudy se k vám dostal, pane ministře?“

„Přes NASA a smluvní dodavatele pro obranu,“ řekl ministr obrany. „Má doktorát z fyziky, leteckého inženýrství, optiky, elektroinženýrství a několika dalších věcí. Správný chlap. Pálí mu to, je chytrý jako opice a pracuje rychle.“

„Bude mu tak padesát a bude mít pleš,“ uchechtl se ministr vnitřní bezpečnosti. „Třicet kilo nadváhy, pětibarevnou propisku v jedné kapse a kalkulačku ve druhé.“

Ministr obrany se pouze usmál.

Muž, kterého do místnosti přivedli agenti Secret Service, měl jen trochu pod normální výšku. Světle hnědé vlasy měl trochu rozčuchané a na skráních už mu začínaly ustupovat. Pohyboval se jako gymnasta nebo mistr bojových umění, a jestli měl na těle jediný gram tuku, tak ho nebylo vidět. Na pažích, jež vypadaly podivně hladce, se mu vlnily svaly. Měl světle modré oči a tvář, kterou jako by vytesali z kamene a v Hollywoodu by způsobila poprask. Na sobě měl světlezelenou hedvábnou košili, obnošené modré džíny a kovbojské boty.

„Dámy a pánové, doktor William Weaver,“ řekl ministr obrany s mírným pobavením v hlase. „Starší vědecký poradce společnosti Columbia Defense.“

„Omlouvám se za to, jak jsem oblečený, pane prezidente,“ řekl vědec a posadil se na židli, která mu byla nabídnuta. „Nevěděl jsem, že budu tenhle víkend potřebovat oblek, takže je mám všechny doma ve skříni.“ V hlase mu zazněl lehký, avšak nezaměnitelně protáhlý jižanský přízvuk.

„To není problém,“ řekl prezident a mávl rukou. Na rozdíl od předchůdce trval na tom, aby byli jeho lidé při vyřizování státních záležitostí vždy v saku a kravatě, a sám se během pracovní doby nepřevlékal. Jakmile se přepravil z Camp Davidu do Washingtonu, okamžitě se převlékl do obleku a všichni členové jeho štábu na sobě měli oblek či kostým. „Kde jste doma?“ zeptal se. „Nebydlíte ve Washingtonu?“

„Ne, pane,“ odpověděl Weaver. „Dojíždím sem z Huntsville.“

„Prozatím pro vás nemáme příliš mnoho konkrétních informací,“ řekl prezident. „Ale tato ranní událost podle všeho vznikla v budově částicové fyziky Univerzity centrální Floridy. Máme za to, že mohla být důsledkem něčeho, na čem tam pracoval fyzik jménem... jak se jmenoval?“ otočil hlavu k nejužšímu kruhu.

„Ray Chen,“ odpověděla poradkyně pro národní bezpečnost, zatímco nově příchozího muže pozorně sledovala.

Weaver zavřel oči a zašklebil se. „Ray Chen z MIT?“ zeptal se, aniž je otevřel.

„Ano,“ přikývla poradkyně pro národní bezpečnost.

„No tak to ti teda přeju všechno nejlepší, Rayi,“ řekl vědec polohlasně s pohledem upřeným ke stropu. „Právě ses dostal do všech učebnic fyziky.“ Podíval se znovu na prezidenta a zamyšleně přimhouřil oči. „Mohu vám poskytnout pár odhadů, pane prezidente. Nebude to sice nic víc, ale jsou to alespoň informované odhady. Řekněme stupeň sedm na stupnici od nuly do deseti.“

„To bude prozatím stačit,“ přikývl prezident. „Jak špatné to je?“

„Zdaleka ne tak špatné, jaké by to být mohlo,“ odpověděl Weaver zeširoka a bylo jasné, že se snaží zjistit, jak má správně formulovat odpovědi. „Jedna možnost byla ta, že bychom všichni prostě v jediném okamžiku zmizeli, jako bychom tu nikdy ani nebyli. Nepravděpodobné, ale možné. Budu se vám to snažit vysvětlit a pokusím se vás varovat, když se dostanu na pole naprosto nepodložené spekulace.“

„Pusťte se do toho,“ přikývl prezident.

„Ray Chen pracoval na částici, které se říká Higgsův boson,“ řekl Weaver a potřásl hlavou. „První věc, kterou si musíte zapamatovat, je to, že kvantová mechanika dokáže normálního člověka přivést do

bláznince, takže kdyby vám náhodou připadalo, že mluvím z cesty, tak si uvědomte, že problém je ve fyzice, a ne ve mně. Higgsův boson je teoretická částice, kterou pojmenovali po skotském fyzikovi Peteru Higgsovi – ten ji navrhl jako způsob vysvětlení některých jevů, pozorovaných v částicové fyzice a fyzice vakuových polí. Někteří vědci, a zvláště spisovatelé vědeckofantastické literatury, věří tomu, že tato částice sama o sobě obsahuje vesmír. Mně vždycky připadalo, že takováhle teorie je jen další pokus o vysvětlení kolísání energie v bodě nula. Nebo naopak.“

„Myslíte galaxii?“ zeptal se ministr obrany.

„Ne, pane ministře,“ zavrtěl Weaver hlavou. „Myslím celý vesmír. Veškerou fyziku, ze které by se mohl skládat takový vesmír, který by byl úplně stejný jako ten náš – všechnu matematiku, všechny galaxie, které by se mohly vytvořit. Teoreticky.“

„To je ale...“ Ministr vnitřní bezpečnosti zmlkl a zasmál se. „Není to šílené, ale je to jen fyzika, že?“

„Přesně tak, pane,“ přikývl Weaver. „Problém je v tom, že k vytvoření takového Higgsova bosonu potřebujete strašlivou spoustu energie. CERN ve Švýcarsku na tom pracuje už celou věčnost – zatím bez výsledku. Jenže další problém spočívá v tom, že je tu ještě další teorie – ta zase tvrdí, že jakmile se vytvoří, mohl by prostě... nastoupit na místo našeho vesmíru.“

„Nastoupit na místo?“ zvedl prezident obočí. „Myslíte tím, že by ho nahradil?“

„Víceméně, pane prezidente,“ přikývl fyzik. „Právě proto jsem řekl, že to nedopadlo tak špatně, jak to dopadnout mohlo. Možná jsme ani nemuseli tušit, že se něco stalo, a byli bychom během jediného okamžiku pryč. Od letů na Měsíc až po Monu Lisu – všechno pryč, ve zlomku sekundy, jako by to nikdy neexistovalo. Stejně jako všechno ostatní v našem vesmíru. Nejsilnější argument proti téhle teorii je, že se nic takového nepříhodilo a něco někde v tomhle rozlehlém vesmíru, který známe, už muselo někdy dřív Higgsův boson vytvořit.“

„Chápu,“ přikývl prezident.

„Nebo je dokonce možné – a myslím, že se tímhle blížíme k pravdě ještě blíž – že Higgsův boson mohl otevřít díru do jiného

vesmíru. Rozumějte, i když se vám podaří nějakou vytvořit, nemusí vydržet příliš dlouho. Tím, že se druhý vesmír otevřel tomu našemu, tam teprve mohl vzniknout čas jako takový. Během několika nanosekund, kdy existoval v našem vesmíru, mohlo v tamtom vesmíru dojít k velkému třesku – v podstatě by se dalo říct, že jsme ten vesmír jako takový vytvořili – k všeobecnému ochlazení, vzniku hvězd, vzniku planet, vzniku života, rozpínání a pak zhroucení. Miliardy a miliardy let tamtoho vesmíru zhuštěných do doby, kterou zabere počítači v tomto vesmíru výpočet příkladu dva plus dva. Vím, že jste bohabojný člověk, pane prezidente, ale když přijde na teorii Higgsova bosonu, mohl být Bohem nějaký Ray Chen, který někde řekl: „Uvidíme, co to udělá,“ a stiskl spínač.“

„Takže rozumíte tomu, co se stalo?“ zeptal se prezident. „Proč by ale někdo něco takového dělal, pokud by bylo to, co jste říkal, jedním z možných důsledků?“

„Nu, řekněme, že známé negativní důsledky se nacházely na velice nízké úrovni pravděpodobnosti, pane prezidente,“ odpověděl Weaver. „Byly studovány znovu a znovu a nikdo na ně nebral zřetel. Já sám na ně zřetel nebral a pořád si myslím, že jsem udělal správně. Pokud byste vyvolal Higgsův boson normální cestou, došlo by patrně jen ke krátkému záblesku světla, vzniklo by několik sekundárních částic a bylo by po všem. Možná byste ani nedokázal říct, jestli se vám to povedlo, nebo ne. Jenže tohle je normální způsob, který by potřeboval obrovské lineární urychlovače.“

„Jeden takový na univerzitě měli,“ ozval se muž z FBI a podíval se do poznámek. „Nejdřív jsme připisovali výbuch nehodě při jeho používání.“

„Což znamená, že toho moc nevíte ani o středoškolské fyzice, o těchhle věcech nemluvě,“ poznamenal Weaver nevzrušeně. „Takhle velký výbuch byste ani zdaleka nedokázali vyvolat s tím univerzitním kolidérem, který nemá ani čtyři metry na délku. Normálně z něčeho podobného nedostanete Higgsův boson ani náhodou. K tomu byste musel mít jeden z těch supervodivých superkolidérů, jaké staví v Texasu. Tohle byl jeden z plánovaných experimentů. Jenže Ray Chen chtěl vyvolat svůj Higgsův boson.“

„Ale proč, proboha?“ zeptal se prezident. „Pokud je možné, že to vymaže veškerý život na celé Zemi?“

„Proč jste chtěl, aby vyhrál Světovou sérii tým, kterému fandíte, pane prezidente?“ opáčil Weaver. „Kromě toho by nám jeho vyvolání a pozorování rozpadu prozradilo mnohé o tom, jak opravdu funguje náš vesmír. Pochopení fyziky je základ všeho, pane prezidente. Všeho od mobilních telefonů až po nejtěžší naváděné bomby. A Ray v tom byl zatraceně dobrý. Pálilo mu to a byl přesně natolik praštěný, aby dokonale rozuměl kvantové fyzice. A měl za to – pokud jsem četl jeho odborné články správně – že existuje způsob, jak najít k vyvolání Higgsova bosonu zkratku. Nebudu zacházet do zbytečných podrobností, ale myslel si, že za jistých podmínek je možné změnit fyzické vlastnosti velice omezené oblasti. A právě díky těmhle změněným fyzikálním vlastnostem dokážete Higgsův boson vyvolat. Myslím, že v tomhle určitém případě mu to s tou zkratkou prostě nějak nevyšlo.“

„Myslíte, že změnil fyzikální vlastnosti v omezené oblasti?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost. „Mohlo by to způsobit takový výbuch?“

„Patně,“ přisvědčil Weaver. „Ale pravděpodobně ne. Právě teď máme na krku něco na způsob brány. Mějte se mnou trpělivost, protože vám teď řeknu pár odhadů, které můžete klidně označit jako střelbu naslepo. To, co tu teď máme, by mohla být všeobecná inverze; z pozice vně jsme přešli dovnitř.“

„Cože?“ zeptal se prezident nejistě.

„Představte si balón, pane prezidente,“ řekl Weaver a zamračil se – hledal způsob, jak vyjádřit velice složitou teorii pomocí jednoduchých přirovnání. „Uděláte do balónu díru a vzduch unikne ven. Ale pořád máte stejný balón. Teď si představte, že do té díry strčíte ruku a obrátíte balón naruby. Jestliže jsme se nacházeli na jeho plášti, teď se nacházíme uvnitř.“

„To je...“ řekl ministr vnitřní bezpečnosti a pak se odmlčel.

„Šílené, jistě,“ přikývl Weaver. „Věc se má tak, že pokud by došlo ke vzniku Higgsova bosonu, byl by to vesmír. Při špatných podmínkách bychom byli do tohoto vesmíru vtaženi a ten by se stal

vnějším vesmírem. Dokážu si představit, že by to provázely jisté druhotné jevy.“

„Jako třeba jaderný výbuch,“ řekla poradkyně pro národní bezpečnost suše.

„Jako třeba velice silné uvolnění kinetické energie,“ opravil ji stejně suše Bill Weaver. „Které by se ovšem zatraceně podobalo jadernému výbuchu. A v tomto okamžiku se dostáváme do oblasti čiré spekulace, protože neexistuje žádná teorie, která by podporovala to, s čím jsme se tu setkali. Ta velká černá koule *může* být boson, ale rozhodně neodpovídá teorii Higgsova bosonu nebo jeho účinků. Ano, něco z ní vyšlo, a ano, může to pocházet z vesmíru tohoto Higgsova bosonu, ale ani tentokrát to neodpovídá teorii. Nic odtamtud by nemělo být schopno průchodu z jejich vesmíru do našeho, stejně jako my bychom neměli dokázat přecházet z našeho vesmíru do jejich. Kromě toho by měl onen tvor žít podle odlišných fyzikálních zákonů – tak odlišných, že měl okamžitě zemřít, nebo – což by bylo daleko pravděpodobnější – vybuchnout. Měl následovat další výbuch podobný jadernému, ale daleko větší, protože by se celá hmota toho tvora najednou přeměnila v energii. Což se však nestalo. Máme před sebou bránu nebo červí díru. Pravděpodobně na jinou planetu. Možná na planetu v našem vesmíru. Mohla by vést do budoucnosti, ale patrně tomu tak nebude. Hlavní otázka v tomto okamžiku zní: je stabilní? Uzavře se sama od sebe? Dojde k nějakému přenosu energie z planety nebo vesmíru jejího vzniku na tuto planetu? Rozpíná se? Nebo se smršťuje? A – což je nejspíš nejzajímavější ze všeho – co se nachází na druhé straně? Jiný svět? Svět plný bran? Tohle jsou však už vážně divoké odhady, které nemají se slušnými spekulacemi nic společného.“

„Dobrá, takže máme bránu a žádnou teorii ohledně jejího vzniku?“ zeptala se poradkyně pro národní bezpečnost.

„Ne, paní,“ odpověděl Weaver, „ale mám nějakou představu ohledně toho, *jak* se mohla zformovat – představu, založenou na některých studiích Raye Chena, jež se týkaly spíše strojařiny než fyziky, ale dopočítání fyziky by nám nemělo trvat moc dlouho. Jakmile víte, že je něco možné, zvláště když to přitom můžete

studovat, máte devadesát procent cesty za sebou. Další podobný pokus by ale mohl vyvolat přinejmenším stejný výbuch.“

„S výbuchy si dokážeme poradit,“ přikývl ministr obrany. „Samozřejmě za předpokladu, že by k nim došlo na místě, jako je třeba Los Alamos. Na střelnici, ne v laboratoři, to se rozumí.“

„Chtěl bych, aby byla jasná jedna věc,“ vložil se do hovoru prezident. „Rozhodně nechci, abychom v něčem podobném pokračovali, dokud se v tom daleko lépe nevyznáme. Ani v MIT, ani v Kalifornii, ani v Los Alamos. Už takhle máme dost problémů s terorismem. Nechci, aby města vybuchovala jako prskavky. A nechci mít na krku další čtvrt milion mrtvých.“

„Omlouvám se, pane prezidente,“ řekl Weaver, „pokud jsem nějak překročil mez.“

„Vůbec ne,“ odpověděl prezident. „Jen jsem v tom chtěl mít jasno.“

„Doktore Weavere, mohu se vás na něco zeptat?“ ozval se vědecký poradce. „Studie Raye Chena patřily mezi volně přístupné zdroje, je to tak?“

„Ne, pane, nepatřily,“ zavrtěl Weaver hlavou. „Kdyby patřily, tak by přece prezidentovo rozhodnutí nedávalo smysl, že?“

„A odkud...?“ řekl vědecký poradce, ale pohled na zvednuté obočí ministra obrany ho umlčel.

„Doktor Weaver,“ prohlásil ministr, „má skrze zapojení do programů ministerstva obrany přístup k tajným materiálům...“

„Takže chcete říct, že je to projekt ministerstva obrany?“ ozval se ministr vnitřní bezpečnosti a tučná tvář mu zrudla vzteky. „Takže celou dobu vlastně šlo o vývoj bomby?“

„Ne,“ odpověděl ministr obrany rozhodně a pevně. „Raději necháme divoké dohady tisku, co říkáte? Doktor Chen dostal grant Národní akademie věd,“ řekl a kývl bradou k vědeckému poradci, který sebou trhl. „Kromě toho také ze tří nevládních agentur a z ministerstva obrany. Většinou šlo o soukromé financování. Ale pokud jde o grant ministerstva obrany – a věřte mi, že jich vydáváme spoustu na mnoho různých projektů – tak musel podávat veškeré dílčí zprávy a hlášení tajně. Nevím úplně jistě, že neexistuje nic, co by mohlo patřit pod volně přístupné zdroje, ale všechno, s čím přišel